

като слъшатъ да слъшатъ,
и да неразъмѣватъ: да не
некога се ѡбжрнатъ на по-
калнїе, и простатъ имъ се
грѣховѣте.

13 И говореше имъ: не ра-
зъмѣвате ли тѣа притча; и
каквѣ ще да разъмѣете сич-
ки те притчи;

14 Ѣншій що то сѣе, сѣе
слово то.

15 Я тѣа са Ѣнїа, които
са сѣани на пжтьбатъ, на
которые сирѣчь се сѣе слово-
то. и когѣто го чѣатъ, ѡкїе
дохѣжда сатана тѣа и зѣма
слово то посѣано то въ сер-
ца тѣа нїхни.

16 Подобни и тѣа са Ѣнїа,
которые се сѣатъ по каменї-
ти те мѣста, которые когѣ-
то чѣатъ слово то, ѡкїе съ
радостъ го прїиматъ.

17 Нѣматъ обѣче корень
въ сѣе си, но привременни
са: и послѣ когѣто стѣне
печаль или гонѣнїе за слово
то, ѡкїе соклазнаватъ се.

18 Я Ѣнїа паки, що то се
сѣатъ въ тжрнѣто, тѣа са,
которые слъшатъ слово то:

19 И попечѣнїа тѣа на-тоа
свѣтъ, и прелестъ тѣа на-
когѣтство то, и за дрѣги
работы желанїа тѣа, которые
влзатъ въ нїхъ, оудѣв-
ватъ слово то, и бѣва без-
плодно.

20 Я Ѣнїа паки, що то са
сѣани на добра тѣа земля,

тѣа са, которые слъшатъ сло-
во то, и прїиматъ го: и
приносатъ плодъ. Ѣдно три-
десать, а дрѣго шестдесать,
а дрѣго стѣо.

21 И говореше имъ: зато-
ва ли иде свѣтианико, да
се тѣри подъ шинїкатъ,
или подъ ѡдратъ; а не
да се тѣри на стѣлатъ;

22 Защо то нѣма нїщо
тѣино, коѣто да се не иза-
ви: нїто ѣ станало нѣщо
скрїшно за дрѣго, но ток-
мѣ да дойде въ изавлѣнїе.

23 Който има оуши да
слъша, нѣка слъша.

24 И говореше имъ: вар-
дѣте Ѣнова що то слъшате:
съ каквѣ то мѣра мѣрите,
ще да се мѣри и вамъ, и ще
да се притѣри вамъ, которые
слъшате.

25 Защо то който има, ще
да мѣ се дадѣтѣше, а който
нѣма, и Ѣнова що то има
ще да се зѣме ѡ нѣгѣ.

26 И говореше: така ѣ и
цѣрство то Бжїе, каквѣто
человѣкъ вмѣта сѣме то въ
землѣ тѣа,

27 И спїи, и стѣва ноцѣ и
денѣ. а сѣме то пронїкнѣ-
ва, и растѣ такъ, каквѣго
не знаѣтѣой.

28 Защо то землѣ тѣа ѡ
сѣе си правн плодъ, перво
трава, послѣ клѣсъ, най по-
слѣ испжнѣва пшенїца въ
класѣтъ.